

L'afició que tenen molts advocats pel món de la literatura no ens ha passat desapercebuda. És també el cas d'en Francesc Molas, un vilanoví enamorat de la literatura i de l'advocacia: "Són dos camps de les lletres íntimament relacionats. Un advocat per arribar a ser-ho ha de llegir molts llibres amb un tipus de lectura que acostuma a ser bastant amarga. Segurament per reposar d'aquest tipus de llibres ens recoilem en la literatura més de fantasia. Per a mi la literatura no és una obligació sinó una devoció." Així és com en Francesc ha publicat dues novel·les, *Simfonia inacabada* i *Il·lustríssima*, un recull de poemes, dues obres de teatre originals i una adaptació d'una altra. Però darrera d'aquesta faceta artística n'hi ha una altra, la d'un advocat bàsicament penalista amb disset anys d'exercici. "Sempre he exercit a Vilanova excepte una temporada que vaig tenir despatx a El Vendrell i una altra que vaig treballar a Barcelona."

La missió de l'advocat té un caràcter eminentment humanista i amb un clar objectiu: "Que el client es vegi el menys perjudicat possible en tots els sentits i això passa per intentar assolir una transacció pre-sala abans d'entrar a discutir res. Cada vegada hi ha més tendència a negociar la pena amb el fiscal i d'això se'n diu una conformitat. De totes maneres, en la via penal, a diferència de la civil, si es posa una denúncia, encara que el denunciant acabi perdonant, hi ha un ministeri fiscal que determina si s'ha d'anar a judici ja que el dret penal l'insta d'ofici el propi estat."

En Francesc ha optat per l'especialització i porta temes penals i civils: "La gent, en general, pensa que un advocat forçosament ha de saber de tot i ha de conèixer totes les lleis de memòria. Això és impossible. Per això, al despatx hem optat per crear un grup d'especialistes en diferents camps del dret." L'equip multidisciplinari està format per l'Assumpció Carbonell, que s'encarrega dels temes laborals, i pel Paco Torres, que porta els administratius. A més, també hi treballa una procuradora, la Núria, germana d'en Francesc: "L'equip es troba en fase de fusió. Fins ara treballàvem de forma independent però creiem que cal tenir un espai físic comú. A la llarga, el despatx de l'advocat de tota la vida anirà desapareixent perquè la gent vol una gestió integral, des d'un accident de trànsit fins a un tema laboral, un contracte, etc. Una persona sola difícilment ho pot abraçar tot."

En un altre ordre de coses, l'especialitat penalista del nostre advocat és la que la gent en general identifica amb les sèries televisives: "La gent té una concepció del judici purament penalista perquè és el que veu a les pel·lícules. En canvi, el judici civil és totalment desconegut perquè es fa bàsicament als despatxos on els documents escrits juguen el paper principal." La Llei del jurat ha comportat la creació de jurats populars, "un element que coneixem a través de la petita pantalla o del cinema i que és semblant al que s'aplica al nostre país. La meua opinió sobre aquest sistema de judici és que pot funcionar però no estic d'acord amb l'obligatorietat de formar part d'un jurat. Ningú pot obligar una persona a judicar la conducta d'una altra."

Li demanem al nostre advocat la seva opinió sobre el funcionament de l'administració de justícia: "Primer de tot hi ha una manca de magistrats i jutges evident. Si tots els assumptes s'haguessin de resoldre

amb judici es produiria un caos increïble. Hi ha una pèssima organització en aquesta administració que ens perjudica a tots. És cert que les coses han millorat des de fa uns anys però ha estat insuficient. Potser una solució seria privatitzar el funcionament de la justícia, és a dir, que hi hagués una empresa privada que s'encarregués de la gestió de la mecànica de la justícia i que optimitzés resultats en base als mitjans de què es disposa."

Un altre element de l'administració de justícia són els jutges. El paper que juga aquest col·lectiu en un judici és molt important: "L'advocat pot cometre un error durant el desenvolupament d'un judici. Aquest error pot ser suplert pel propi jutge que detecta que l'advocat no ha portat bé l'assumpte gràcies a la intuïció i a la seva experiència. En canvi, l'error del jutge no el reemplaça ningú. Per això considero que és bàsica la bona formació que ha de rebre aquest col·lectiu. Un dels grans problemes que tenim és que hi ha molts jutges joves inexperts que han de prendre decisions molt importants. Els falta experiència per poder tenir criteri propi. Els grans jutges són gent preparada, molt prudent i amb vocació." Un altre protagonista d'aquest marc és el penalista: "Nosaltres fem teatre. Tenim uns mitjans i els hem d'utilitzar tot i ser conscients, a vegades, que l'individu és realment culpable. Hi ha casos en què aquesta culpabilitat es fa palesa entre totes les parts en acció però per la manca de proves suficients per desmentir el que diu l'acusat i per mitjà del principi de presumpció d'innocència s'acaba donant per creïble la seva versió."

La presó hauria de ser un mitjà de rehabilitació de l'individu, però, ho és realment? "L'estança a la presó ha de servir per reflexionar. Però ningú es creu que això s'assoleixi. Poques vegades l'individu reacciona tret d'alguns casos concrets, com quan hi està sols uns dies. La presó és més una mesura de protecció per a les persones que hi ha a fora. La gent del carrer amb raó, a vegades, comenta que no posa una denúncia perquè l'acusat és al carrer al cap de quatre dies. Potser s'hauria de fer una reforma del Codi penal o se n'hauria de fer un de nou, a més d'una reforma de la Llei d'enjudiciament criminal."

El nostre advocat també porta temes de l'àmbit matrimonial: "Els divorcis són el problema d'aquest segle. L'error és que la gent es casa sense conèixer-se prou. Ara s'ha estabilitzat una mica i ha minvat la tendència de divorcis que hi ha hagut durant alguns anys. És un tema decebedor. Sempre s'acaba negociant en l'aspecte monetari i a vegades utilitzant els fills com a moneda de canvi." En Francesc és un home d'idees clares que l'experiència ha anat consolidant. Pensant amb els principis a la professió ens recorda la figura de l'advocat Bruquetas "amb qui vaig fer la passantia. És un personatge amb anècdotes molt entranyables i un mestre per a mi". La vessant de literat i d'artista la comparteix amb la seva esposa, l'Eva, que és titellaire. Fruit de la seva unió va néixer la Carla, que ara té dos anys i és l'escriptora més jove de Catalunya, "perquè quan tenia sis mesos li vaig publicar un conte que representava que havia escrit ella, il·lustrat per la meua dona i redactat per mi."

“L’estança a la presó ha de servir per reflexionar, però ningú es creu que això s’assoleixi perquè poques vegades l’individu reacciona, tret d’alguns casos concrets, com quan hi està sols uns dies”

Francesc Molas - Vilanova i la Geltrú (Garraf)